

Sygn. akt X P 510/16

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 14 listopada 2016 r.

Sąd Rejonowy dla Wrocławia – Śródmieścia Wydział X Pracy i Ubezpieczeń Społecznych we Wrocławiu

w składzie następującym:

Przewodniczący: SSR Anna Garncarz

Ławnicy: -----

Protokolant: Dorota Wabnitz

po rozpoznaniu na rozprawie w dniu 14 listopada 2016 r we Wrocławiu

sprawy z powództwa M. W.

przeciwko (...) spółce z ograniczoną odpowiedzialnością w G.

o sprostowanie świadectwa pracy

I. oddała powództwo;

II. zasądza od powoda na rzecz strony pozwanej kwotę 120 zł tytułem zwrotu kosztów zastępstwa procesowego;

III. orzeka, że nieuiszczone koszty sądowe ponosi Skarb Państwa.

UZASADNIENIE

Powód M. W. wniósł o nakazanie pozwanemu (...) spółka z o.o. w G. dokonania sprostowania świadectwa pracy doręczonemu mu w dniu 13 lipca 2016 r. poprzez wpisanie w pkt 3 a) informacji, że "stosunek pracy ustał w wyniku oświadczenia pracownika o jego rozwiązaniu bez zachowania okresu wypowiedzenia na podstawie art. 55 kodeksu pracy".

W uzasadnieniu żądania powód wskazał, od dnia 2 marca 2015 r. był zatrudniony u strony pozwanej jako Kierownik sprzedaży na podstawie umowy o pracę na czas określony. Z uwagi na nieterminowe wypłaty wynagrodzenia powód rozwiązał ze stroną pozwaną umowę o pracę bez wypowiedzenia. Strona pozwana wydała mu jednak świadectwo pracy nieprawidłowo, tj. ze wskazaniem, że doszło do tzw. zwolnienia dyscyplinarnego.

W odpowiedzi na pozew pozwany wniósł o oddalenie powództwa w całości.

W uzasadnieniu stanowiska podniósł, że iż w dniu 29 czerwca 2016 r. strona pozwana rozwiązała z powodem umowę o pracę bez wypowiedzenia z powodu naruszenia przez niego w sposób ciężki podstawowych obowiązków w postaci spowodowania niedoboru w kasie. Po tym, jak strona pozwana rozwiązała z powodem umowę o pracę, powód jeszcze tego samego dnia, po upływie kilku minut od rozwiązania umowy o pracę złożył pozwanemu oświadczenie o rozwiązaniu umowy o pracę przez powoda bez wypowiedzenia. Następnie w dniu 1 lipca 2016 r. pozwany otrzymał listem poleconym od powoda oświadczenie o rozwiązaniu umowy o pracę bez wypowiedzenia. W dniu 4 lipca 2016 r. strona pozwana wystawiła powodowi świadectwo pracy, w którym stwierdziła, że stosunek pracy powoda został rozwiązany przez pracodawcę w trybie art. 52 kp. Powód złożył wniosek o sprostowanie świadectwa pracy, lecz nie było podstaw do uwzględnienia tego wniosku.

Sąd Rejonowy ustalił następujący stan faktyczny:

Powód M. W. był zatrudniony u pozwanego od 16 marca 2015 r. do dnia 29 czerwca 2016 r. w pełnym wymiarze czasu pracy na stanowisku Kierownik sprzedaży.

Dowód: - akta osobowe powoda

W dniu 29 czerwca 2016 r. do salonu sprzedaży, gdzie pracował powód przyjechał D. P.. W salonie w tym dniu był również pracownik P. T..

D. P. przyjechał, gdyż istniała podstawa do uznania, że w salonie wystąpił niedobór w kasie. D. P. wraz z powodem i P. T. przeprowadził inwentaryzację, która potwierdziła niedobór.

Wówczas D. P. poprosił powoda na rozmowę i powiedział powodowi, że ma dla niego przygotowane dwie propozycje, tj. albo powód zdecyduje się na podpisanie ugody, w której zobowiąże się do zapłaty kwoty niedoboru lub też, jeśli nie podpisze takiej ugody, strona pozwana rozwiązuje z powodem umowę o pracę bez wypowiedzenia z powodu ciężkiego naruszenia podstawowych obowiązków pracowniczych.

D. P. miał przygotowane dwa dokumenty tj. propozycję ugody, w której powód zobowiązuje się do spłaty kwoty niedoboru, a także oświadczenie o rozwiązaniu umowy o pracę bez wypowiedzenia z powodu ciężkiego naruszenia przez powoda podstawowych obowiązków pracowniczych w postaci spowodowania niedoboru w kasie Salonu (...) prowadzonego przez ww. spółkę we W. przy ul. (...) o łącznej wartości 17.050,40 zł, czym narusza powód art. 100 §1 i §2 pkt. 4 Kodeksu pracy. Strona pozwana wskazała w uzasadnieniu, że powód jako pracownik tego Salonu był odpowiedzialny za prowadzenie kasy salonu tj. przyjmowania wpłat i dokonywania wypłat środków pieniężnych oraz rozliczanie się z tych środków wobec pracodawcy. Podczas przeprowadzonej przez pracodawcę kontroli inwentaryzacyjnej kasy w tym Salonie (...) w dniu 29.06.2016 r. został stwierdzony niedobór gotówki w tej kasie.

Powód został zapoznany z propozycją ugody i treścią oświadczenia o rozwiązaniu umowy o pracę. Po tej sytuacji, powód wskazał D. P., że chciałby sprawdzić w Internecie swoją zdolność kredytową tj. ustalić, czy jest w stanie spłacić zadłużenie i poprosił o chwilę przerwy.

Powód udał się na stanowisko komputerowe, gdzie sprawdził coś na komputerze, a także wydrukował pismo, w którym oświadczył, że rozwiązuje umowę o pracę bez wypowiedzenia. Powód próbował doręczyć D. P. w/w pismo, lecz D. P. odmówił przyjęcia tego pisma.

Powód odmówił D. P. pokwitowania odbioru oświadczenia strony pozwanej, że rozwiązuje z powodem umowę o pracę, a także D. P. odmówił pokwitowania od powoda pisma o rozwiązaniu umowy o pracę wskazując, że strona pozwana jako pierwsza rozwiązała z powodem umowę o pracę zatem oświadczenie woli powoda jest bezskuteczne.

Dowód: - akta osobowe powoda

- zeznania świadka P. T. k. 36 (płyta CD)

- zeznania świadka D. P. k. 36 (płyta CD)

- przesłuchanie powoda (częściowo) k. 36 (płyta CD)

Ze spotkania w dniu 29 czerwca 2016 r. został sporządzony protokół, w którym wskazano, że w trakcie spotkania D. P. działając w imieniu spółki (...) złożył pracownikowi M. W. oświadczenie o rozwiązaniu z nim umowy o pracę w trybie dyscyplinarnym, tj. bez zachowania okresu wypowiedzenia w trybie art. 52 § 1 pkt. 1 kodeksu pracy wraz z jego uzasadnieniem. Po zapoznaniu tego pracownika z treścią oświadczenia o rozwiązaniu umowy o pracę, D. P. poprosił pracownika o poświadczenie podpisem odbioru pisma zawierającego złożone mu oświadczenie. W

odpowiedzi pracownik M. W. oświadczył, iż nie przyjmuje powyższego oświadczenia do wiadomości i odmawia złożenia podpisu stanowiącego potwierdzenie odbioru przez niego pisma z oświadczeniem o rozwiązaniu umowy o pracę. Następnie pracownik ten opuścił miejsce spotkania. Po upływie ok. 15 minut powrócił na spotkanie, prosząc o udostępnienie mu dostępu do komputera znajdującego się w salonie firmowym spółki. Po udostępnieniu mu dostępu do komputera, pracownik wydrukował przygotowane wcześniej przez siebie pismo i podpisał je w obecności D. P. i P. T. oraz oświadczył, iż to on jako pierwszy rozwiązuje umowę o pracę z pracodawcą bez wypowiedzenia z przyczyn dokonywania nieterminowych wypłat wynagrodzeń. D. P. wskazał, iż wobec złożonego już kilkanaście minut wcześniej oświadczenia pracodawcy o rozwiązaniu umowy o pracę z pracownikiem w trybie natychmiastowym, powyższe oświadczenie złożone przez pracownika jest nieskuteczne. Pracownik M. W. opuścił miejsce spotkania zabierając ze sobą podpisane przez siebie pismo.

Protokół ten został podpisany przez D. P. i P. T..

Dowód: - akta osobowe powoda, w szczególności protokół z dnia 29 czerwca 2016 r.

- zeznania świadka P. T. k. 36 (płyta CD)

- zeznania świadka D. P. k. 36 (płyta CD)

Pismem z dnia 30 czerwca 2016 r., doręczonym pracodawcy w dniu 1 lipca 2016 r., powód powołując się na przepis art.55 § 1 (1) kodeksu pracy oświadczył, iż rozwiązuje umowę o pracę bez wypowiedzenia ze względu na dopuszczenie się przez pracodawcę ciężkiego naruszenia podstawowych obowiązków wobec pracownika, czyli nieterminowego i nieprawidłowego wypłacania wynagrodzenia za wykonaną pracę o którym mowa w art. 94 kp. Powód wskazał, że w dniu 29 czerwca 2016 r. pełnomocnik strony pozwanej D. P. odmówił przyjęcia niniejszego pisma z rozwiązaniem umowy o pracę bez wypowiedzenia.

Dowód: - pismo powoda z dnia 30 czerwca 2016 r.

W dniu 13 lipca 2016 r powód otrzymał świadectwo pracy od pozwanego, w którym wskazano, że umowa o pracę została rozwiązana na podstawie art. 52 kp.

Pismem z dnia 15 lipca 2016 r. powód wniósł do pozwanego o sprostowanie świadectwa pracy na podstawie art. 97 par. 2.1. Kp które otrzymał w dniu 13.07.2016 r. listem poleconym, poprzez zmianę sposobu rozwiązania umowy o pracę tj. wskazał, że strona pozwana nieprawidłowo wpisała rozwiązanie stosunku pracy na świadectwie pracy. W ocenie powoda, rozwiązanie stosunku pracy nastąpiło poprzez rozwiązanie umowy o pracę przez pracownika w dniu 29.06.2016 r.

W odpowiedzi pozwany pismem z dnia 1 sierpnia 2016 r. odmówił sprostowania świadectwa pracy. W uzasadnieniu swojego stanowiska wskazał, że wniosek o sprostowanie świadectwa pracy nie mógł zostać uwzględniony, bowiem łącząca strony umowa o pracę została rozwiązana w dniu 29.06.2016 r. przez pracodawcę bez zachowania okresu wypowiedzenia z winy pracownika w trybie art. 52 § 1 pkt. 1 kodeksu pracy. Wobec powyższego, podstawa rozwiązania stosunku pracy wskazana w doręczonym powodowi świadectwie pracy jest prawidłowa.

Dowód: - akta osobowe powoda

- pismo powoda z dnia 15 lipca 2016 r. k. 4

Sąd rejonowy zważył co następuje:

Powództwo nie zasługuje na uwzględnienie.

Zgodnie z art. 97 § 2¹k.p. pracownik może w ciągu 7 dni od otrzymania świadectwa pracy wystąpić z wnioskiem do pracodawcy o sprostowanie świadectwa. W razie nieuwzględnienia wniosku pracownikowi przysługuje, w ciągu 7 dni

od zawiadomienia o odmowie sprostowania świadectwa pracy, prawo wystąpienia z żądaniem jego sprostowania do sądu pracy.

Jak wynika z przedstawionych przez powoda dokumentów, a także dokumentów znajdujących się w aktach osobowych powoda, których prawdziwość żadna ze stron nie kwestionowała, powód wniósł o sprostowanie świadectwa pracy do pracodawcy zachowując 7-dniowy termin do złożenia takiego wniosku, gdyż pismo o sprostowanie świadectwa pracy złożył w dniu 15 lipca 2016 r., a także złożył pozew z zachowaniem 7-dniowego terminu od otrzymania odpowiedzi od strony pozwanej o odmowie sprostowania świadectwa pracy.

Powód zachował zatem wszystkie warunki formalne z dyspozycji przepisu art. 97 § 2¹k.p., co nie było kwestionowane przez stronę pozwaną.

Oceniając merytorycznie żądanie pozwu, należy uznać, że żądanie nie jest zasadne.

Zgodnie z art. 55 § (1) zd. pierwsze kp, pracownik może rozwiązać umowę o pracę bez wypowiedzenia, gdy pracodawca dopuścił się ciężkiego naruszenia podstawowych obowiązków wobec pracownika. § 2 w/w artykułu stanowi, że oświadczenie pracownika o rozwiązaniu umowy o pracę bez wypowiedzenia powinno nastąpić na piśmie, z podaniem przyczyny uzasadniającej rozwiązanie umowy.

Jak wynika z zeznań świadków P. T. i D. P., którzy również zgodnie potwierdzili prawdziwość przebiegu zdarzeń w utrwalonym niezwłocznie po przebiegu spotkania w dniu 29 czerwca 2016 r. protokole, to D. P. pierwszy w tym dniu poinformował powoda o tym, że strona pozwana rozwiązuje z powodem umowę o pracę.

Sąd nie dał wiary powodowi, że powód nie otrzymał takiej informacji od strony pozwanej i jako pierwszy złożył oświadczenie o rozwiązaniu umowy o pracę, a dopiero później D. P. oświadczył powodowi o tym, że strona pozwana rozwiązuje umowę o pracę.

W tym miejscu należy wskazać, że zeznania powoda są niejasne i nielogiczne, gdyż sam powód wskazał, że oświadczenie o rozwiązaniu umowy o pracę bez wypowiedzenia wydrukował i złożył D. P. dopiero po tym, jak dowiedział się, że strona pozwana rozwiązuje z nim umowę o pracę bez wypowiedzenia, tj. „aby zapobiec takiemu rozwiązaniu umowy”. Zatem sam powód wskazał, że miał świadomość tego, że strona pozwana chce z nim rozwiązać umowę o pracę.

Zatem bez znaczenia jest fakt, czy powód, czy też świadek P. T. widzieli oświadczenie o rozwiązaniu umowy o pracę. Skoro powód miał świadomość tego, że strona pozwana rozwiązuje z nim umowę o pracę, a dopiero wówczas sam postanowił złożyć oświadczenie o rozwiązaniu umowy o pracę, aby temu „zapobiec” należy uznać, że strona pozwana wcześniej złożyła powodowi oświadczenie o rozwiązaniu umowy o pracę, nawet gdyby przyjąć, że D. P. przed tym nie odczytał powodowi tego oświadczenia, a jedynie zakomunikował mu, że takie jest.

Niezależnie jednak od powyższego należy wskazać, że zarówno świadek P. T., jak i D. P. potwierdzili, że okoliczności spotkania w dniu 29 czerwca 2016 r. zostały one w pełni odzwierciedlone w spisany protokole. Ten protokół był sporządzony bezpośrednio po zdarzeniu, zatem fakt, że pewnych okoliczności świadek P. T. już nie pamiętał w czasie zeznań na rozprawie w dniu 14 listopada 2016 r. nie mają znaczenia.

Ostatecznie Sąd uznał, że przebieg zdarzeń utrwalony w protokole z dnia 29 czerwca 2016 r. za rzeczywisty, gdyż protokół ten został sporządzony bezpośrednio po przebiegu zdarzeń i w sposób najbardziej dokładny odzwierciedla przebieg tych zdarzeń.

Niezależnie od powyższego należy wskazać, że po dniu 29 czerwca 2016 r. powód wysłał stronie pozwanej pismo z datą 30 czerwca 2016 r i dopiero w dniu 1 lipca 2016 r. oświadczenie to dotarło do strony pozwanej. Skoro zatem D. P. odmówił przyjęcia jakiegokolwiek oświadczenia od powoda, to strona pozwana otrzymała oświadczenie powoda dopiero w dniu 1 lipca 2016 r.

W tym miejscu należy podkreślić, że strona pozwana jest spółką prawa handlowego – spółką z o.o. Oświadczenia woli składa zarząd, i oświadczenia woli są składane zarządowi jako organowi reprezentującym spółkę kapitałową. Skoro pismo powoda dotarło do zarządu dopiero w dniu 1 lipca 2016 r. tj. po dwóch dniach od otrzymania oświadczenia o rozwiązaniu umowy o pracę od strony pozwanej, to oświadczenie powoda o rozwiązaniu umowy o pracę należy uznać za bezskuteczne.

Mając powyższe na uwadze, należy uznać, że stosunek pracy stron został rozwiązany w dniu 29 czerwca 2016 r. w związku z oświadczeniem strony pozwanej o rozwiązaniu umowy o pracę.

Należy zatem uznać, że czynność prawna strony pozwanej, tj. oświadczenie o rozwiązaniu z powodem umowy o pracę doręczone w dniu 29 czerwca 2016 r. - niezależnie od tego czy wskazane przez nią przyczyny rozwiązania umowy o pracę były zasadne – była skuteczna i to winno znaleźć odzwierciedlenie w świadectwie pracy jako sposób ustania stosunku pracy, co nastąpiło.

Mając powyższe na uwadze, sąd orzekł jak w pkt I wyroku.

Orzeczenie o kosztach postępowania w pkt II wyroku Sąd oparł o treść art. 98 kpc.

W niniejszej sprawie kosztami poniesionymi przez stronę pozwaną były koszty wynagrodzenia pełnomocnika ją reprezentującego, które zgodnie z § 9 ust. 1 pkt 3 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 22 października 2015 r. w sprawie opłat za czynności radców prawnych wynosiły kwotę 120 zł.

W punkcie III sentencji wyroku nieuiszczonymi kosztami sądowymi w postaci opłaty od pozwu, Sąd na podstawie art. 113 ust. 1 o kosztach sądowych w sprawach cywilnych (Dz. U. Nr 167, poz. 1398 ze zm.) obciążył Skarb Państwa.